

Advies Concept-AMvB “Besluit slachtoffers van strafbare feiten”

Dit document bevat de alternatieve tekst van het origineel. Dit document is bedoeld voor mensen met een visuele beperking, zoals slechtzienden en blinden.

Brief aan de minister van Veiligheid en Justitie
Mr. G.A. van der Steur
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Datum: 11 juni 2015
e-mail voorlichting@rechtspraak.nl
telefoonnummer 06-46 11 65 48
uw kenmerk: 652759

Inhoud van de brief

Geachte heer Van der Steur,

Bij ambtelijke mail van 14 april jl. is de Concept-AMvB “Besluit slachtoffers van strafbare feiten” (de “**Concept-AMvB**”) door uw Ministerie voor commentaar voorgelegd aan de Raad voor de rechtspraak (de ‘**Raad**’). Gelet op de inhoud van de Concept-AMvB, de wettelijke adviestaak van de Raad¹ en de ambtelijke mededeling vanuit uw Ministerie dat hierover geen afzonderlijke (formele) adviesaanvraag te verwachten viel, heeft de Raad besloten om voornoemde mail als een zodanige adviesaanvraag te beschouwen en u mitsdien hierbij over de Concept-AMvB formeel advies uit te brengen.

De Concept-AMvB

De Concept-AMvB strekt blijkens de Nota van Toelichting (“**NvT**”) tot nadere uitwerking van het wetsvoorstel ter implementatie (verder: het “**Wetsvoorstel**”) van richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ

¹ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechters zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

(PbEU 14 november 2012, L 315) (verder: de **“Richtlijn”**). De Raad heeft op 7 oktober 2014 over een concept van het Wetsvoorstel geadviseerd.²

Na overleg met de gerechten, adviseert de Raad als volgt.

Advies

Opmerking vooraf

Het Wetsvoorstel waarvan de Concept-AMvB een uitwerking is, was ten tijde van het opstellen van het onderhavige advies nog niet bij de Tweede Kamer ingediend en daarmee nog niet openbaar. Dit vormt een belemmering voor een optimale advisering omdat de Raad de Concept-AMvB niet in samenhang met het (mogelijk ten opzichte van het eerdere concept gewijzigde) Wetsvoorstel heeft kunnen beschouwen.

De individuele beoordeling

Ingevolge het bepaalde in art. 10 lid 1 Concept-AMvB zorgt een ambtenaar van politie ervoor dat het slachtoffer aan een tijdige en individuele beoordeling wordt onderworpen om specifieke beschermingsbehoeften te onderkennen en om te bepalen of en in welke mate het slachtoffer tijdens het strafproces van bijzondere maatregelen gebruik moet kunnen maken gelet op zijn bijzondere kwetsbaarheid voor secundaire en herhaalde victimisatie, voor intimidatie en voor vergelding.

De NvT vermeldt dat wordt gestreefd naar “een volledig digitale aanpak” (NvT p. 13-14). Het is de Raad niet duidelijk wat daarmee precies wordt bedoeld. Wordt het slachtoffer geacht een digitale vragenlijst in te vullen? Vult de ambtenaar van politie als bedoeld in art. 10 lid 1 een digitale checklist in? En hoe verhoudt zich deze digitale aanpak tot de op p. 20 van de NvT beschreven bijstand door een politiearts die een ambtenaar van politie bij de individuele beoordeling kan bijstaan? Dit verdient verduidelijking.

Daarnaast is het de Raad niet duidelijk door wie en op welke wijze de individuele beoordeling gedurende het strafproces wordt aangepast aan de actuele situatie (art. 10 lid 6). Het lijkt erop – gelet op het bepaalde in art. 10 lid 1 en NvT, p. 20 – dat bedoeld is de ambtenaar van politie genoemd in dat artikel aan te wijzen. De Raad vraagt zich echter af of dat geldt voor elke fase van de strafrechtelijke procedure. Ook dit verdient verduidelijking.

Verder is het de Raad niet duidelijk of en zo ja in welke mate en op welke wijze de strafrechter kennis zal nemen van de resultaten van die individuele beoordeling. De Raad gaat er vooralsnog van uit dat de resultaten van de beoordeling en de voorgestelde maatregelen door tussenkomst van de officier van justitie respectievelijk de advocaat-generaal ter kennis worden gebracht van de strafrechter. De vraag is echter hoe. Worden deze resultaten aan het strafdossier toegevoegd? En zo ja, hoe verhoudt zich dat tot de eventuele privacygevoeligheid van die informatie? De verdediging zal er dan immers ook kennis van kunnen nemen. Ook dit verdient verduidelijking.

² Gepubliceerd op <http://www.rechtspraak.nl> onder nr. 2014/37.

Rechterlijke beoordelingsvrijheid inzake toepassing beschermingsmaatregelen

In art. 11 van de Concept-AMvB wordt beschreven welke maatregelen gedurende het strafrechtelijk onderzoek (lid 1) en tijdens de terechtzitting (lid 2) ten minste kunnen worden genomen in het belang van het slachtoffer met specifieke beschermingsbehoeften. Artikel 11 lid 2 luidt in dit verband als volgt:

“2. Tijdens de terechtzitting kunnen ten minste de volgende maatregelen worden genomen voor het overeenkomstig artikel 10, eerste lid, geïdentificeerde slachtoffer met specifieke beschermingsbehoeften:

- a. tussen slachtoffer en verdachten, onder meer tijdens het afleggen van een getuigenverklaring, kan geen oogcontact kan plaatsvinden, doordat gebruik wordt gemaakt van passende middelen, waaronder communicatietechnologie overeenkomstig artikel 131a van de wet en artikel 78a van het Wetboek van Strafrecht;*
- b. het slachtoffer kan in de rechtszaal worden gehoord zonder daar aanwezig te zijn, in het bijzonder door middel van geschikte communicatietechnologie overeenkomstig artikel 131a van de wet en artikel 78a van het Wetboek van Strafrecht;*
- c. er worden over zijn privéleven geen nodeloze vragen gesteld, die geen verband houden met het strafbare feit, en*
- d. de zitting kan achter gesloten deuren plaatsvinden overeenkomstig artikel 269 van de wet.”*

Art. 12 biedt vervolgens – in lijn met artikel 23 lid 1 van de Richtlijn – de mogelijkheid om een maatregel uit art. 11 lid 1 niet toe te passen *“vanwege operationele of praktische beperkingen”, of “wanneer het noodzakelijk is het slachtoffer dringend te ondervragen en het slachtoffer zelf of een derde schade kan lijden of afbreuk kan worden gedaan aan de rechtsgang indien dat [ondervragen] niet gebeurt”*. Hoewel de Richtlijn een dergelijke mogelijkheid evenzeer biedt voor de maatregelen die ter terechtzitting kunnen worden genomen, is deze mogelijkheid in de Concept-AMvB niet overgenomen.

Blijkens de NvT is de reden voor dit laatste erin gelegen dat het bij deze maatregelen zou gaan om in Nederland reeds bekende maatregelen, en dat het hiervoor creëren van een uitzonderingsbepaling daarmee zou kunnen leiden tot een achteruitgang in de positie van slachtoffers. In dat geval zou er bijvoorbeeld – volgens de NvT – afgeweken kunnen worden van de mogelijkheden om een slachtoffer door middel van videoconferentie te horen. Ook is er volgens de NvT bij het onderzoek ter terechtzitting meer tijd en gelegenheid om operationele en praktische voorzieningen voor te bereiden en te treffen dan in de fase van het voorbereidende onderzoek. (NvT, p. 25, eerste en tweede alinea).

De Raad kan de Concept-AMvB op dit onderdeel niet geheel volgen. In de eerste plaats is het hiervoor weergegeven voorgestelde lid 2 van art. 11 dusdanig ruim geformuleerd dat op dit moment niet te voorspellen is welke maatregelen in verband hiermee (in de toekomst) zullen worden geïntroduceerd, met name door het gebruik van de termen “ten minste”, “onder meer” en “waaronder”, en tevens door het niet stellen van de eis dat het gaat om wettelijke maatregelen. Dit maakt dat de Raad zich afvraagt of de voornoemde veronderstelling in de NvT dat het in lid 2 van art. 11 uitsluitend zou gaan om in Nederland reeds bekende maatregelen, terecht is. In de tweede plaats wordt naar mening van de Raad in de Concept-AMvB ten onrechte de indruk gewekt dat

strafzittingen in alle gevallen voorspelbaar zijn.

Hiermee wordt miskend dat zich ook ter terechtzitting onverwachte situaties kunnen voordoen en het niet in alle gevallen praktisch mogelijk is om bijvoorbeeld tijdig voorzieningen ten aanzien van videoconferentie te treffen. Zo kan het wel eens voorkomen, en dit is op grond van de huidige wetgeving ook niet uitgesloten, dat pas ter zitting blijkt dat het slachtoffer aanwezig is en een actieve rol wenst te vervullen, bijvoorbeeld middels een vordering benadeelde partij.

Uiteraard zal de rechter in beginsel het legitieme beschermingsbelang van het slachtoffer als uitgangspunt nemen. Er kunnen zich echter naar inschatting van de Raad situaties voordoen als gevolg waarvan het belang van (de voortgang van) het onderzoek zwaarder moet wegen dan de behoefte aan een specifieke beschermingsmaatregel zoals videoconferentie. De Raad adviseert om aan de rechter over te laten welke maatregelen ter terechtzitting in het licht van de EU-richtlijn passend en geboden zijn. De rechter zal daarbij rekening kunnen houden met de eventuele noodzaak om het slachtoffer dringend te (doen) ondervragen, maar hij zou ook vanwege praktische beperkingen, omwille van de proceseconomie of vanwege een andere waardering van de beschermingsbehoeften van het slachtoffer moeten kunnen afwijken van maatregelen die volgen uit de individuele beoordeling. De Raad adviseert in het licht van het voorgaande om de rechter in dit verband een grotere beoordelingsvrijheid toe te bedelen, middels het ten aanzien van de terechtzitting opnemen in de Concept-AMvB van de uitzonderingsmogelijkheid van artikel 23 lid 1 Richtlijn.

Open normen

De Raad constateert dat de bepalingen van de Concept-AMvB, die grotendeels zijn overgenomen uit de Richtlijn, een veelheid aan open normen bevatten die veel ruimte laten voor interpretatie en in sommige gevallen nog nader (kunnen) worden uitgewerkt in een ministeriële regeling. Omwille van de duidelijkheid en rechtszekerheid verdient het aanbeveling om waar mogelijk in de Concept-AMvB een zo concreet mogelijke invulling te geven aan de reikwijdte van bepaalde rechten. Een voorbeeld biedt de Richtlijn (art. 8 lid 1) en de Concept-AMvB (art. 2 lid 1). Beide houden in dat het slachtoffer gedurende "een passende termijn" ná het strafproces kosteloos toegang heeft tot slachtofferorganisaties.

Noch de Richtlijn noch de Concept-AMvB geven enige indicatie van wat onder die termijn moet worden verstaan. Ook het begrip "tijdige" (in relatie tot de individuele beoordeling) in art. 10 lid 1 verdient een (nadere) invulling met het oog op de duidelijkheid. Enkele voorbeelden zouden kunnen verduidelijken wat daaronder moet worden verstaan. Dat is bijvoorbeeld ook gedaan bij de uitleg van het begrip 'behoefte van het slachtoffer' (p. 10 NvT).

Hetzelfde geldt voor art. 9 van de Concept-AMvB. Dit artikel biedt weliswaar een grondslag om bij ministeriële regeling nadere voorschriften te geven, maar kent op zichzelf beschouwd het slachtoffer nog geen rechten toe. Ten aanzien van dit laatste artikel geldt bovendien dat de uitwerking van deze voorschriften gevolgen kan hebben voor de organisatie van de strafrechtspleging, zodat het aanbeveling verdient de Rechtspraak bij de verdere uitwerking daarvan tijdig te betrekken.

Informatievoorziening aan slachtoffers

In aansluiting op de voorgaande opmerkingen valt op dat het slachtoffer al bij het eerste contact met de politie zal worden geïnformeerd over de hem of haar toekomstige rechten (art. 5 Concept-AMvB). Uit art. 7 volgt dat die informatie in beginsel schriftelijk – al dan niet langs digitale weg – wordt verstrekt. De omvang en gedetailleerdheid van de informatie kan verschillen naar gelang de specifieke behoeften, persoonlijke omstandigheden en de aard van het strafbare feit (art. 6 lid 1). Over de wijze van aanbidding en verstrekking van de informatie kunnen nadere voorschriften worden gegeven bij ministeriële regeling (art. 8). Zonder nadere regeling roept art. 6 vragen op met betrekking tot de hoeveelheid informatie waarop een slachtoffer op grond van het besluit aanspraak kan maken. Hoewel de NvT aan de hand van enkele voorbeelden wel enige verduidelijking biedt (p. 10 en 17), adviseert de Raad om te expliciteren welke informatie minimaal aan slachtoffers zal worden verstrekt.

Verwachtingen bij slachtoffers

Gelet op het bepaalde in art. 5 aanhef Concept-AMvB zal – zoals dat in de praktijk nu reeds het geval is – het slachtoffer in de toekomst van opsporingsambtenaren bij het eerste contact een brochure ontvangen met daarin de in art. 5 van de Concept-AMvB bedoelde informatie. De Raad wijst erop dat bij het verschaffen van dergelijke informatie ervoor moet worden gewaakt om bij slachtoffers te hoge verwachtingen te wekken, nu het kunnen uitoefenen van bepaalde rechten afhankelijk kan zijn van bijvoorbeeld de aard en ernst van het delict. De Raad adviseert hieraan in de NvT aandacht te besteden en in het bijzonder ook in art. 5 Concept-AMvB nog meer tot uitdrukking te laten komen dat de uitoefening van deze rechten afhankelijk zal zijn van de specifieke omstandigheden van het slachtoffer en de aard/ernst van het delict. Zie voorts ook de opmerking hierover in het kader van de informatie over herstelrecht dat die in een eerste fase summier zal zijn (p. 30 NvT).

Vertolking en vertaling

In art. 5 onder f Concept-AMvB wordt de opsporingsambtenaar opgedragen het slachtoffer bij zijn eerste contact informatie te geven over de wijze waarop het slachtoffer aanspraak kan maken op vertolking en vertaling en de hierbij geldende voorwaarden. De Raad wijst op het bepaalde in art. 7 lid 3 Richtlijn dat het slachtoffer kosteloos informatie krijgt die essentieel is om zijn rechten in de strafprocedure te kunnen uitoefenen in een taal die hij begrijpt voor zover dergelijke informatie aan een slachtoffer ter beschikking wordt gesteld. Het bepaalde in art. 5 Concept-AMvB maakt hiervan geen melding en het bepaalde onder sub f lijkt dat niet te omvatten. Daarmee wordt niet nader geregeld in de Concept-AMvB dat het slachtoffer bij het eerste contact wordt geïnformeerd in een taal die het slachtoffer begrijpt. De Raad vraagt zich af of dit de bedoeling is en adviseert de Concept-AMvB hierop aan te vullen.

Rechtsbescherming van het slachtoffer

Volgens de NvT zijn *"de te verlenen hulp en ondersteuning (...) niet onbegrensd, in die zin dat niet aan alle subjectieve wensen van een slachtoffer voldaan moet worden"* (p. 10). De Raad meent dat onduidelijk is welke (rechts)middelen het slachtoffer ten dienste staan wanneer er verschil van mening ontstaat over de reikwijdte van de in het besluit

uitgewerkte slachtofferrechten en de vraag of het slachtoffer daarop aanspraak kan maken. De Raad adviseert om hieraan aandacht te besteden.

Minderjarige slachtoffers

In art. 14 van de Concept-AMvB worden enkele mogelijke maatregelen genoemd die ter (aanvullende) bescherming van minderjarige slachtoffers kunnen worden genomen, waaronder de mogelijkheid van het benoemen van een *bijzondere curator* (art. 14 lid 1 sub b Concept-AMvB jo. art. 1:250 BW). Gelet op het belang van de participatie van het kind als slachtoffer onderschrijft de Raad deze mogelijkheid.

Het ware echter te overwegen om deze bepaling in Sv op te nemen (naar analogie van het BW) en daarnaast een mogelijkheid te creëren voor de strafrechter om ook ambtshalve een *bijzondere curator* voor het kind te benoemen (bijvoorbeeld de rc al in een vroeg stadium).

Naast de mogelijkheid van benoeming van een bijzondere curator kan het minderjarige slachtoffer dat daarvoor in aanmerking komt zich ook doen bijstaan door een *raadsman* (art. 14 lid 1 sub d Concept-AMvB). De Raad adviseert de verhouding tussen de bijzondere curator en de raadsman te verduidelijken, bijvoorbeeld door te wijzen op de mogelijkheid van benoeming van een bijzondere curator voor minderjarige slachtoffers die niet in staat kunnen worden geacht tot een redelijke waardering van hun belangen en voor wie de toevoeging van een advocaat om die reden minder voor de hand ligt. De Raad ziet in elk geval geen meerwaarde in het zowel benoemen van een bijzondere curator als van een advocaat voor een minderjarig slachtoffer.

In artikel 14 lid 1 sub c van de Concept-AMvB wordt bepaald dat een *voogd* kan worden benoemd wanneer de minderjarige "*niet wordt begeleid dan wel gescheiden is van zijn familie*". Dit strekt iets verder dan het criterium in het BW: benoeming van een voogd wanneer "*niet is voorzien in het gezag*".

Voor genoemd criterium uit de Concept-AMvB is naar mening van de Raad nogal vaag. De Raad adviseert dit criterium te verduidelijken, bijvoorbeeld door aan te geven voor welke situaties en welke periode dit zou gelden.

De Raad vraagt verder aandacht voor het feit dat een minderjarig slachtoffer op grond van art. 14 lid 1 Concept-AMvB en art. 51c WvSv procesbekwaam is, terwijl dezelfde persoon dat als benadeelde partij een wettelijke vertegenwoordiger nodig heeft. De Raad beveelt aan hierop in de MvT aandacht te besteden opdat hierover in de praktijk geen onduidelijkheden ontstaan.

In de uitwerking van de Richtlijn in de onderhavige Concept-AMvB mist de Raad de samenhang met de maatregelen van de *richtlijn 2011/92/EU* van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 13 december 2011 ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie en in het bijzonder de bepalingen dat het kindslachtoffer steeds mag worden vergezeld door een ouder/wettelijk vertegenwoordiger tenzij met betrekking tot die persoon een gemotiveerde beslissing in tegengestelde zin is genomen.

"Onverminderd de rechten van de verdediging"

Art. 15 van de Concept-AMvB is een uitwerking van de in art. 23 van de Richtlijn opgenomen zinsnede '*onverminderd de rechten van de verdediging en in*

overeenstemming met de regels inzake de beoordelingsvrijheid van de rechter'. In de NvT wordt in dit verband verwezen naar de uitgebreide rechtspraak van het EHRM over de rechten van de verdediging in relatie tot getuigenverklaringen (p. 29, tweede alinea) onder vermelding van twee uitspraken van het EHRM in het bijzonder. Het is de Raad niet duidelijk wat met deze alinea wordt beoogd en waarom in het bijzonder de genoemde uitspraken van het EHRM worden genoemd. De Raad adviseert het belang van deze uitspraken voor de uitleg van art. 15 Concept-AMvB toe te lichten.

Voorts wordt in relatie tot art. 15 Concept-AMvB in de NvT verwezen naar art. 271 Sv in het kader van de in art. 23 Richtlijn opgenomen 'beoordelingsvrijheid van de rechter'. Het verband tussen art. 271 Sv (vrijheid van verklaring van verdachte waarop de rechter moet toezien (lid 1) en de plicht voor de rechter om ter zitting geen blijk te geven van enige overtuiging omtrent schuld of onschuld van de verdachte (lid 2)) en de beoordelingsruimte voor de rechter in relatie tot specifieke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers is de Raad niet zonder meer duidelijk. Voorts geeft art. 271 Sv naar mening van de Raad geen "waarborgen voor het onafhankelijk optreden door de rechter", zoals op p. 28 van de NvT wordt gesteld, maar wel (in lid 2) een instructie in dit verband. De Raad adviseert de NvT op dit punt te verduidelijken.

Gevolgen voor werklast en organisatie

De Raad verwacht enerzijds implementatiekosten en anderzijds werklastgevolgen als gevolg van de invoering van de Concept-AMvB. Dit wordt hieronder nader toegelicht.

In art. 11 lid 2 onder a en b wordt onder meer de mogelijkheid van videoconferentie genoemd. De omvang van de investeringen is afhankelijk van de kwaliteitseisen die aan de audio en het beeldmateriaal worden verbonden. Wegens het ontbreken van informatie over deze eisen kan de Raad deze kosten niet vooraf inschatten.

Naast de voorziene implementatiekosten worden ook enige werklastgevolgen verwacht. Enerzijds door het toenemen van het aantal aanhoudingen, door bijvoorbeeld een toegekend verzoek van het slachtoffer ter terechtzitting om een bepaalde beschermingsmaatregel toe te passen. De behandelduur kan anderzijds ook toenemen als gevolg van voorbereiden en toepassen van de beschermingsmaatregelen. De Raad verwacht echter geen substantiële werklastgevolgen, omdat het aantal toegekende maatregelen naar verwachting beperkt blijft.

Tot slot

Indien na het uitbrengen van dit advies de Concept-AMvB op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van de Concept-AMvB, stelt de Raad er prijs op als hij geïnformeerd wordt over de plaatsing van de definitieve tekst in het Staatsblad.

Hoogachtend, mr. C.H.W.M. Sterk, Lid Raad voor de rechtspraak

Bijlage: overige opmerkingen

- De titel van de Concept-AMvB doet vermoeden dat daarin *alle* uitvoeringsbepalingen met betrekking tot het slachtoffer zijn begrepen. Dat is echter niet het geval. Zo zijn volgens de toelichting voorschriften die zien op de fase van tenuitvoerlegging (nog) niet in de Concept- AMvB begrepen. Maar ook nadere regels met betrekking tot het recht van slachtoffers op kennisneming en afschriften van processtukken zijn bijvoorbeeld niet in de Concept-AMvB geregeld, maar in het (nog niet in werking getreden) Besluit processtukken in strafzaken (Stb. 2011, 602). De Raad adviseert de reikwijdte van de Concept-AMvB in de titel tot uitdrukking te brengen en aan de vindplaats van andere uitvoeringsregels op het gebied van slachtofferrechten in de toelichting aanvullende aandacht te besteden.
- De procedure met betrekking tot de individuele beoordeling wordt in de toelichting op zowel p. 13-14 als op p. 19-20 beschreven. De Raad adviseert om op p. 13-14 van de toelichting aan te geven dat nader op dit instrument wordt ingegaan bij de artikelsgewijze toelichting.
- Art. 11 lid 2 bevat de volgende passage: "*(...) tussen slachtoffer en verdachten (...) kan geen oogcontact kan plaatsvinden (...).*" Hiermee wordt vermoedelijk bedoeld: "*(...) tussen slachtoffer en verdachten (...) kan geen oogcontact plaatsvinden (...)*".
- Voor zover de aan slachtoffers uit te reiken brochure (art. 5 Concept-AMvB) informatie zal bevatten over kostenvergoedingen ligt het in de rede daarin ook informatie op te nemen over de vergoeding van kosten gemaakt door het slachtoffer in het kader van het getuigenverhoor bij de politie (art. 14 van de Richtlijn).
- De juiste wettelijke term is "bijzondere curator" (art. 1:250 BW), en niet "bijzonder curator", zoals vermeld op p. 26 van de NvT. De Raad adviseert aan te sluiten bij de wettelijke term.
- Ten aanzien van artikel 14 lid 2 van de Concept-AMvB: De huidige wettekst kent geen artikel 51c, lid 4 Sv. De Raad gaat ervan uit dat deze bepaling met het Wetsvoorstel wordt geïntroduceerd.
- Het valt op dat de Richtlijn steeds de term "*personen met ouderlijke verantwoordelijkheid*" hanteert, terwijl in de Concept-AMvB verschillende termen door elkaar worden gebruikt. Dit zorgt voor onwenselijke onduidelijkheid. De Raad adviseert om consequent de term "*ouderlijk gezag*" (conform het BW) te gebruiken.
- In de NvT worden bij artikel 4 enkele reeds bestaande maatregelen opgesomd. De Raad mist hier de kindbeschermingsmaatregelen (ondertoezichtstelling, gezagsbeëindigende maatregel, et cetera).

- Het verdient, ter verduidelijking, aanbeveling om in artikel 14 lid 1 onder c toe te voegen de expliciete notie dat ook artikel 1:253q lid 4 BW van toepassing is.